

UPP MOT DET RÖDA FÖRTRYCKET.

Många hårda öden har det finska folket fått genomgå, men knappt någonsin har våldet blomstrat i en sådan utsträckning som under de senaste månaderna, då våra egna landsmän med vapen i hand beröfvat landets sansade, fredliga invånare säkerhet till lif och lem. För de röda skurkarna finnes intet heligt. De ha skjutit nästan barn i deras mödrars armar, de ha på det mest omänskliga sätt nedgjort sina försvarslösa fångar. De ha plundrat, bränt och äfven annars förstört så många fredliga hem. De ha terroriserat den här befintliga militären till deltagande i mord och skurksträck. De ha med ett ord gjort allt hvad djäfvulska människor kunna göra.

Nu är måttet likväl fullt och befrielsens timme randas. - Folket reser sig. - Mycket, oändligt mycket har det fått lida.

Jag hör ingalunda till dem, som beundra militarismen, men då jag ser tusenden af våra sansade unga landsmän lämna sina fredliga värf och gripa till vapen, kännes det så underbart tryggt.

Patrull efter patrull vandrar forbi mig. Deras blickar hafva intet af det hot och den vilda blodtörst, som känneteckna de olyckliga vilseförda röda hoparna, men uttrycka i stället så mycket mera beslutsamhet.

Hvad har satt dem i rörelse? - Icke något härskärbud, icke hämndlystnad, icke äfventyrlust. De ha endast fornummit hviskningen: "Folket reser sig." Och hvar och en af dem är medveten om att intet annat än en folkresning kan rädda Finland ur dess förtviflade läge.

Till de af hat förblindade hoparna kan man numera tala endast med vapen, något annat språk förstå de icke. Och då folket engång reser sig, rensas luften för långa tider framåt från den smuts, som nu förgiftar sinnena.

Fosterlandet kan räddas endast med vapenmakt. Låt oss därför hvar och en skynda till vår vaktpost. Ju starkare vår front är, desto snabbare kommer freden, och ju talrikare våra skaror äro, desto mindre offer krävas.

Folket reser sig. Finland, vår moder, kallar oss. Nu är stunden kommen.

